

Strony w postępowaniu głównym

Pál Aranyosi (C-404/15), Robert Căldăraru (C-659/15 PPU)

Sentencja

Artykuł 1 ust. 3, art. 5 i art. 6 ust. 1 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że w obliczu obiektywnych, wiarygodnych, dokładnych i należyście zaktualizowanych danych świadczących o istnieniu nieprawidłowości, czy to systemowych lub ogólnych, czy dotyczących niektórych grup osób, czy też niektórych ośrodków penitencjarnych, w odniesieniu do warunków pozbawienia wolności w wydającym nakaz państwie członkowskim wykonujący nakaz organ sądowy powinien sprawdzić w sposób konkretny i dokładny, czy istnieją poważne i sprawdzone podstawy, aby uznać, że osoba objęta europejskim nakazem aresztowania wydanym w celu przeprowadzenia postępowania karnego lub wykonania kary pozbawienia wolności będzie ze względu na warunki jej pozbawienia wolności we wskazanym państwie narażona na rzeczywiste niebezpieczeństwo nieludzkiego lub poniżającego traktowania w rozumieniu art. 4 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w razie przekazania do wspomnianego państwa członkowskiego. W tym celu powinien on wystąpić o przekazanie informacji uzupełniających do wydającego nakaz organu sądowego, który po zwróceniu się w razie potrzeby o pomoc do organu centralnego lub jednego z organów centralnych wydającego nakaz państwa członkowskiego w rozumieniu art. 7 wspomnianej decyzji ramowej powinien udzielić rzeczonych informacji w terminie wyznaczonym w takim wniosku. Wykonujący nakaz organ sądowy powinien odroczyć podjęcie decyzji o przekazaniu zainteresowanej osoby do czasu uzyskania informacji uzupełniających umożliwiających mu wykluczenie istnienia takiego niebezpieczeństwa. Jeśli nie można wykluczyć istnienia wskazanego niebezpieczeństwa w rozsądnym terminie, wspomniany organ powinien zdecydować, czy należy umorzyć procedurę przekazywania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 320 z 28.9.2015;
Dz.U. C 59 z 15.2.2016.

**Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 8 grudnia 2015 r. w sprawie T-525/14
Compagnie générale des établissements Michelin przeciwko Urzędowi Unii Europejskiej
ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 12 lutego 2016 r. przez Continental Reifen
Deutschland GmbH**

(Sprawa C-84/16 P)

(2016/C 211/28)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Continental Reifen Deutschland GmbH (przedstawiciel: adwokaci S.O. Gillert, K. Vanden Bossche, B. Köhn-Gerdes, J. Schumacher)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), Compagnie générale des établissements Michelin

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 8 grudnia 2015 r. w sprawie R-525/14 w całości;
- przekazanie sprawy Sądowi celem ponownego rozpatrzenia stopnia samoistnego charakteru odróżniającego kolidujących ze sobą oznaczeń, w tym elementów, które tworzą te oznaczenia, oraz stopnia podobieństwa między owymi oznaczeniami;

— nakazanie pozwanemu pokrycia kosztów, w tym kosztów poniesionych przez wnoszącą odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty

W odwołaniu powołano się na naruszenie przez Sąd prawa Unii, ponieważ w wyroku z dnia 8 grudnia 2015 r. Sąd naruszył art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009 ⁽¹⁾ w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

W skrócie Sąd pomylił się w dokonanej przez siebie ocenie charakteru odróżniającego zgłoszonego do rejestracji znaku

towarowego „”, w tym elementów „” i „”, z których znak ten się składa, jak również wcześniejszego znaku towarowego „”.

Dodatkowo ta nieprawidłowa ocena Sądu była oparta na przeinaczeniu okoliczności faktycznych dotyczących znajomości języków przez właściwy krąg odbiorców i rozumienia przez nich znaczenia poszczególnych elementów kolidujących ze sobą oznaczeń, a także przeinaczenia dowodu przedstawionego przez pozwanego jako załącznik C.1 i załącznik C.4, obecnie przedstawionych jako załącznik 6.

Ponadto Sąd nie wskazał przyczyn, dla których niektóre aspekty kolidujących ze sobą oznaczeń, na przykład ich elementy graficzne, nie zostały uwzględnione przy dokonywaniu oceny podobieństwa oznaczeń.

Na podstawie tych nieprawidłowych ocen Sąd błędnie uznał, że wobec dużego podobieństwa tudzież identyczności oznaczonych towarów, przeciętnego stopnia podobieństwa między zgłoszonym znakiem a wcześniejszym francuskim znakiem towarowym, a także samoistnego przeciętnie odróżniającego charakteru tego wcześniejszego znaku towarowego w niniejszym przypadku istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w rozumieniu art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) z dnia 26 lutego 2009 r. (Dz.U. L 78, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Najwyższy (Polska) w dniu 22 lutego 2016 r. – Polbud – Wykonawstwo sp. z o.o.

(Sprawa C-106/16)

(2016/C 211/29)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Najwyższy

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawca: Polbud – Wykonawstwo sp. z o.o.

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 49 i art. 54 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej stoi na przeszkodzie stosowaniu przez państwo członkowskie, w którym utworzona została spółka handlowa (spółka z ograniczoną odpowiedzialnością), przepisów prawa krajowego uzależniających wykreślenie z rejestru od rozwiązania spółki po przeprowadzeniu likwidacji, jeżeli spółka reincorporowała się w innym państwie członkowskim na podstawie uchwały wspólników o kontynuowaniu osobowości prawnej nabytej w państwie utworzenia?